

har man modtaget pengene med forsæt, og det vil igen sige, at klienten har gjort sig skyldig i socialt bedrageri og derfor skal stilles til ansvar.

Er det modsatte tilfældet, at klienten har modtaget pengene i god tro, kan klienten ikke straffes eller stilles til ansvar, men det kan komme på tale, at klienten skal betale pengene tilbage. I begge de her nævnte tilfælde vil rådgiveren stå til ansvar over for udbetalingen.

I sager, som bliver afgjort i de enkelte kommuners socialudvalg, er det kommunalpolitikkerne, som sidder i socialudvalget, der er de ansvarlige.

Det er vigtigt i forbindelse med en eventuel revision, at de kommuner, der bliver udvalgt, er valgt som et repræsentativt udsnit af kommuner, som der også er lagt op til her i beslutningsforslaget, men det skal være under hensyntagen til sådan noget som geografisk beliggenhed, indbyggere, antal arbejdspladser i kommunen osv. osv. Og der skal uden tvivl ske en opstramning over for kommunerne på det her punkt.

I Dansk Folkeparti ser vi positivt på forslaget og glæder os til udvalgsarbejdet fremover.

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg føler trang til lige at starte med at sige, at vi bruger ret meget tid i det her høje Ting på at beskæftige os med de kritiske udsendelser, der var i sidste uge eller søndag aften. Den efterfølgende uge er Folketinget en del præget af det. Det er sådan en mere generel betragtning.

Så vil jeg gerne sige, at hvis nogle socialrådgivere og sagsbehandlere forsøger at gøre det daglige arbejde til en socialpolitisk kamplads om fordeling, så tager vi selvfølgelig straks afstand fra det, men det tror jeg bestemt ikke er det almindelige. Der kan også være nogle, der i afgørende situationer får lyst til at prale af, hvor meget de skubber rundt med det offentlige system, uden at det måske holder stik, hvis man kigger ned i deres sager og beskrivelsen af sagen og det grundlag, der bliver bevilget på.

Når jeg siger det, så er det, fordi den revision, kommunerne har, især på det sociale område, er skrap og detaljeret og går langt, langt ned i detaljer. Det er ikke spor ualmindeligt, at man med korte mellemrum i en kommune kan opleve, at der uanmeldt kommer mænd med mapper og indtager de der skuffer med sagsmapperne, og dér går man faktisk langt ned i detaljer. Man går i langt de fleste tilfælde ned og ser, om den enkelte sag og den enkelte ydelse inde-

holder en beskrivelse af lovgrundlaget. Der, hvor man overhovedet kan være i tvivl, er man endda ekstra nøje præcis, når man beskriver det. Det er det almindelige.

Om der også her skulle være en eller anden situation, hvor man kan finde en kommune, hvor en revisor har været efterladende og ikke har passet sit arbejde, skal jeg ikke udelukke. Men i almindelighed er det altså et af de skrapere områder, vi har revisionsmæssigt. Der er altså ikke nogen sammenspisthed i denne her sammenhæng. Der er jævnligt helt almindelig revision på området, som er ganske uanmeldt, og kommuner, som måske har mange anmærkninger i deres protokol, vil måske endda få en ekstra tættekam et stykke tid. Det er det almindelige.

Men jeg er enig i, at hvis Rigsrevisionen vil prøve at beskrive, hvad det er, der foregår, er det en god ting, der bliver sendt til Folketinget her. Jeg vil også sige, at hvis det er et spørgsmål om at gå tingene efter i sømmene og finde uregelmæssigheder, dér hvor de er, så er jeg ikke sikker på, at man har folk i Rigsrevisionen, der kan gøre det nær så præcist og godt som den kommunalrevision, der er meget skarp og går helt ude i krogene.

Men igen: Jeg vil gerne understrege, at etiske problemer i en socialrådgiverforening med en gruppe eller nogle, der vil lave den daglige ydelse til en kamplads for socialpolitikken osv., tager vi skarpt afstand fra, hvis det skulle ske, hvis det skulle hænde. Men i almindelighed må jeg sige, at jeg er meget tryk ved den måde, det foregår på.

Det, jeg hører fra en række mindre kommuner, er faktisk, at de kalder på noget andet, nemlig at de, når de i det daglige forsøger at lave en fornuftig vurdering og forsøger at finde folk, der er kommet af sted med socialt bedrageri, en gang imellem føler sig lidt lost og føler, at det kniber lidt med deres værktøjer.

De føler i høj grad også, at de en gang imellem er til grin for deres bestræbelser, for de efterfølgende ankesystemer har måske ikke helt den indsigt, der skal til, og her er der altså en hel del kommuner, som med megen nænsomhed, men dog alligevel prøver at fange de her problemer. Men nogle af dem har nok en tendens til at give lidt op, fordi de næsten hver gang kan regne med, at de bliver underkendt i den efterfølgende anke, selv om de synes, de har et ret massivt grundlag at gøre det på.